

Consolidar el ciment de la coalició

JOAN TAPIA

Dijous i divendres vam veure els dos primers actes de la investidura de **Montilla**. El tercer serà el nou Govern. Però ja hi ha dues notes esperançadores: la personalitat de **Montilla** i la vicepresidència de **Carod-Rovira**.

Primera. L'elecció de **Montilla**, nascut a Còrdova i amb un català voluntarista, confirma el domini polític del catalanisme integrador. Catalunya converteix així en normal a nivell institucional el que és normal a nivell de carrer. La llengua materna de la meitat dels catalans és el castellà. La quarta part dels catalans han vingut d'altres terres. I molts nascuts aquí tenen un pare o una mare de fora. Per això és rellevant que **Montilla** --d'origen, educació i classe social diferent de la de **Pujol** o **Maragall**-- afirmi que Catalunya és una nació, defensi la discriminació positiva a favor del català, perquè és una llengua amenaçada, i subscrigui la immersió lingüística a l'escola efectuada "amb els presidents **Pujol** i **Maragall**". Davant **Piqué** va proclamar que la llengua no dividirà Catalunya, cosa que sí que podia passar a la dècada dels 80, quan va començar la immersió. **Montilla** confirma que la reivindicació de Catalunya no és exclusiva de la classe mitjana de Barcelona ni de ciutats de la *Catalunya catalana*. Ara el Palau de la Generalitat té un llogater de Còrdova educat al Cornellà de la clandestinitat.

Segona, l'actitud de **Carod**. Amb **Maragall**, Carod va exigir ser conseller primer amb àmplies funcions executives. En coalició, comporta que *de facto* hi hagi dos presidents. Així, el tripartit va ser més una juxtaposició de partits que compartien poder que un govern de coalició. La lentitud en la presa de decisions, la incapacitat de comunicar i l'excés de soroll van ser el corol·lari. Coalició implica coexistència d'ideologies diferents, però la coexistència no s'ha de basar només en la força de dissuasió. Es necessita alguna aproximació en els discursos. **Carod** advoca ara per repensar el catalanisme. És un pas per consolidar el ciment de la coalició. De la mateixa manera que ho ha estat la decisió del PSC d'autodeterminar la seva política d'aliances.

L'acceptació per **Carod-Rovira** que és vicepresident d'un equip en què hi ha algú amb més autoritat que no pas ell és un salt qualitatiu que distingeix el govern d'entesa del tripartit. Com l'assumpció per **Joan Saura** de competències de primer nivell. Finalment, si es confirma la informació que ahir recollia **Luis Mauri** en aquest diari, que hi haurà un nucli director de cinc persones format pels tres líders de partit --**Montilla, Carod-Rovira i Saura**-- a més del secretari general d'ERC, **Joan Puigcercós**, i el número dos de la llista del PSC, el conseller **Antoni Castells**, s'enviarà un rotund missatge d'estabilitat.

Article publicat a El Periódico de Catalunya, 27 de novembre de 2006